

A - 104878

ARH

Palve vägi.

Bibliotheca
Universitatis
Tartuensis

„Kõik, mis teie iial palves palute, us-
kuge, et teie seda saate, siis saab see teile“
(Mark. 11, 24).

See on meie Õnnistegija Jeesus, kes nii rää-
gib. Tema ise on meile head eeskuju andnud,
kuidas meie peame paluma. Jeesus palus oma
Isa, kes oli taevas. Ta on meid ka õpetanud nõn-
da paluma. Armsad lapsed, nagu teie palute

ARHIIVKOGU

kodus oma isa ja ema käest midagi, mida teie vajate, ja teie saate seda, nõnda samuti annab meie taevane Isa meile, mida vajame. Meie ei vaja mitte ainult andeid, vaid ka kaitset selles kurjas maailmas. Olen kuulnud, kuidas keegi kurjategija läks välja varastama. Ta arvas, et kõik olid ära läinud ja nende kodunt äraoleku ajal mõtles ta korteri tühjaks röövida. Kuid ainult isa ja ema olid ära läinud, ja jätnud 10-aastase tütre koju. Nad pidid koju tulema enne õhtut, aga jäid hiljaks. Oli juba pime. Väike Virve kuuleb välisukse juures krabisemist, nagu keegi oleks puuritud. Klops! Midagi kukkus põrandale eestoas. Vivi kardab. Ei julge ust avada, et järele vaadata. Mida ta peaks tegema? Vahest aitaks Jumalat paluma hakkamine?

Ema oli temle õpetnud „Meie Isa“ palve. Ta põlvitas ukse läheduses ja palus valju häälega mitu korda. „Meie isa, kes sa oled taevas, pühitsetud olgu sinu nimi...“ jne.

Eestoas seisis röövel. Välisukse lukk oli välja puuritud ja põrandale kukkunud. Kui ta pidi teise ukse lahti tegema, kuulis ta lapse hääit. Hetke ta jäi seisma kuulama. Ta pani kõrva ukse võtme augule, ja teiselt poolt ust kuuleb:

Päästa meid ära kurjast, sest sinu päralt on riik ja vägi...“ Varga süda muutus nii imeli-

seks. Ei siia ei või sissemurda. Ei, siit ei tohi midagi varastada. Süütu laps oli Jumala käest kaitset palunud. Temale ma ei või kurja teha.

Kui ta seal seisis, tuli temale meelde, kuidas ta oma ema oli teda ka kord õpetanud nõnda paluma, kui ta oli poiss. Ja mitu korda oli ta ju sedasama palunud. Siis ta oli õnnelik. Aga nüüd? Oo kui hirmsat elu ta elab. Teeb kurja teistele ja endale! Ta tunneb häbi! Tasa väljub ta ees-
toast ja kaob. Ta kahetses oma elu, tegi mee-
leparandust ja andus Jumalale!

Vaadake, lapsed, missugune vägi on palve sees! Palve ajab röövli minema! Ja veel enam, väikese lapse palve sees on nii suur vägi, et see purustas röövli südame. Ta saab uueks inimeseks. Järgmisel päeval tuleb ta tagasi, tunnistab kõik üles ja tahab ukse ja luku parandada, mida ta oli kurjuses ära rikkunud.

Tõesti, Issand annab meile veel enam, kui oskame paluda ja mõtelda.

Pidage meeles, et maailmas on palju kurje inimesi. Teie ei või endid nende eest kaitsta. Paluge, et Jumal päästab teid ka kurjast ära, siis võite olla õnnelikud.

Palve sees on vägi!

Vald. Ölvingsson.

Üks minut hiljem.

Igal tingimusel ta tahab veel jõuda rongile. Nagu lennates kihutab ta oma rattal. Juba on ta jaama lähedal, juba loodab ta kohe rongile istuda ja teatud tunniks kindlasti oma eesmärgi saavutada.

Siiski — sääl tõmmatakse juba jaama ees seisval rongil raudväravad ette! — „Laske mind läbi, pean saama veel rongile!“

„Rong hakkab juba liikuma, on liiga hilja!“ hüüab raudteevaht ametlikul toonil. Rattur pole aga oma lootust veel kaotanud. Kohutavalt kiirel tempol sõidab ta jaamani. Ah, piletikassas pole enam ametnikku! Ta klopib ja hüüab. Keegi ei vasta.

Sääl — rong liigubki juba! Maksku, mis maksab, ta peab sõitma ühes. Lühidalt hüüab ta ühele ametnikule: „Saatke mulle ratas järele P.“ Ja ilma sõidupiletita jookseb ta jaamahoonest, et hüpata sõitvale rongile. „Tagasi! — Tagasi!“ — Ja siiski ta peab saama rongile! — „Tagasi!“ hüüab ametnik veel kord ja — — on — — liiga hilja! Ta vaatab järele kaugenevale rongile...

Higi jookseb tal otsmikult. Väsinult viskub ta pingile jaama ees. „Ah, oleksin ma ometi üks minut varem tulnud! Miks viibisin asjata nii kaua

seltskonnas! Ma tahtsin ju ära, aga nemad ütlesid: „Aega on veel!“ — ja nüüd istun ma siin — liiga hilja!“ —

„Liiga hilja!“ hüüdis too. Kui meeeldi oleks ta oma eesmärgi saavutanud — aga—see „ilus“ minut seltskonnas! —

Mõtles, kord võid sa kindlasti ütleda: „Ma ei tule liiga hilja rongile, mis sõidab igavesse ellu?“ Kui sa sellele kohe ei ruttu, siis ma kahtlen selles, kas sa teda veel saavutad. Ja ma tean, siis heliseb su huulilt kord kibe kahetsus: „Liiga hilja — liiga hilja!“ Kuid et veel aega on, siis ma hüüaksin sulle: „Muretse nüüd enesele sõidupilet!“ Sõiduhind on su vaene elu ja sõidupilet: lunastus Kolgatalt. Ja kui nüüd kohe astud rongile, võid jõuda eesmärgile!

Tee seda täna, homme vast pead juba meeletel hüüdma: „Liiga hilja — liiga hilja!“ —

Kaja.

„Kas tead, ema, kui toredat nalja me eile saime!“ hüüdis Arvo. „Onu küüni taga on kaja; oi, oleks meil siin ka kaja!“

„Selle üle ei maksa muretseda,“ vastas ema rahulikult, „see maja on täis kajasid.“

„Tõesti?“ küsis Arvo põnevalt, „kuhu ma peaksin minema, et mu hääl jällegi tagasi kajaks?“

„Kuhu ise tahad, kuid usun, et lastetuba on kindlaim koht,“ vastas ema mõtlikult.

Silmapilk jooksis Arvo vastasolevasse lastetuppa. Avanud ukse, nägi ta nooremat venda Unot istuvat põrandal ja uurivat tema uut paberist lendmadu, mida Arvo äsja valmistanud.

„Las ta seisab!“ hüüdis Arvo ägedalt, „sa rebid ju ta katki, va rumal poiss!“

„Rumal poiss, rumal poiss!“ hüüdis väike Uno tagasi, kui parajasti ema avatud uksele ilmus.

„Näed sa, Arvo, meiegi majas on kaja, eriti lastetoas,“ sõnas ema rahulikult toonil, vaadates seejuures tähendusrikkalt Arvole.

„Ah, see oligi siis see, mida sa mõtlesid,“ vastas Arvo ja langetas pea.

„Ja, just seda ma mõtlesin,“ ütles ema tõsiselt. „Kuulsid nüüd isegi, kuis sinu omad sõnad kõlasid su väikeselt vennalt tagasi, nagu eile kaja onu küüni taga. Loodan, sa mõtled see-üle edaspidi järele.“ —

Kuid lapsed on unustajad. Pääle lõunat mängis Arvo oma vennaga ja õega posti-kutsarit; ta laksutas piitsa ja puhus trompetit, nii et vaesel lastetüdrukul kõrvad kumisesid.

„Ole ometi mõistlikum,“ sõnas ta lõpuks kannatamatult, „sina oled ikka alati nihuke kole kisakõri!“

„Ja sina oled ka nihuke kole kisakõri,“ osatas Arvo pahuralt.

Kuid äkki meenus talle midagi; ta ise oli ju olnud praegu kaja. Ta ruttas ema juurde ja rääkis talle oma elamust, ning jälle tuletas ema meelde kaja, mida leidub terves majas. Ühtlasi manitses ta Arvot muretseda selle eest, et kõlaks tagasi hää kaja. Tõsiseis mõtteis eemaldus Arvo; nüüdsest otsustas ta hakata teisiti kõnelema ja käituma.

Varsti kutsuti õhtusöögile, ja Arvo ruttas kiiresti söögituppa, kuna viibimine vabas õhus oli äratanud hää söögiisu. Aga kuhu jäid teised lapsed? Lõpuks tulid nad üsna rahulikult, nagu oleks söömisega veel aega küllalt. Juba tahtis

Arvo kannatuse-niit katkeda, kui korraga meenus kaja. Ruttu tõusis ta oma kohalt ja aitas väikesel vennal istuda laua juurde, ise sõndes:

„Nii, vennakene, lase nüüd enesele hää maitseada!“

See oli päris imestunud säärase käitumise üle oma suuremalt vennalt; sõbralikult vaatas ta Arvole ja sõnas: „Lase enesele ka hää maitseada, vennake!“ Rõõmust särades heitis nüüd Arvo pilgu emale; kui õnnelik oli see, et poeg oli teda mõistnud. „Näed sa, pojuke,“ lisas ema pehmel toonil, „mõtle oma edaspidises elus ikka sellele, et sa kõikjal kohtad kaja; seepärast käitu alati nii, et võiksid oma enese kajast rõõmustuda!“

Mida teeksid sina?

Õpetaja oli kedagi õpilast tabanud valetamast, ja laitis nüüd klassi ees ta süüd, siiski jättis nimetamata nime. Lõpuks aga ütles ta: „Nüüd vaadake üksteise otsa ja ütlege mulle, kes on see.“ Väike Maria langetas häbiga pea ja muutus näost üsna punaseks. „Maria on!“ hüüdsid kõik peagi, ja etteheitvalt pöördusid kõikide silmad temale. Sääil ütles õpetaja: „Kes teie seast pole iialgi valetanud, see toogu Maria minu juurde.“ Kuid kõik jäid istuma oma kohtadele. — Tahaksid sina teda käekõrvale võtta, mu armas laps? — — —